

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Η εξυπνάδα ενός υπαλλήλου

Ο Βασιλεύς της Καστίλλης Πέτρος ο Σκληρός, μέσα στις τόσες άλλες ιδιοτροπίες που είχε, συνήθιζε να περπατάει κάθε βράδυ στους δρόμους της Σεβίλλης, μετρημεσιμένος έτσι που ενόμιζε ότι δεν αναγνωρίζεται και να κληρονομή τις πιο τρελλές περιπέτειες.

Μιά νύχτα διασκέδαζε σ' ένα ενοχικό δρόμο με τ'όνομα προζαλή σε κανιά όποιον περνούσε. Ένας απ' αυτούς βοήθησε πιο ζωηρός και τον έκάλεσε να μονομαχήσουν επί τόπου, άνευ μαρτύρων. Ο Βασιλεύς έδέχθη άσμένως γιατί ήταν περίφημος έφορμάχος, πράγματι δε με τ'όνομα κτύπημα έλλήγωσε θανασίως τον αντίπαλό του.

Την άλλη μέρα τ'όνομα κτύπημα της άστυνομίας παρουσίασθη στον βασιλέα, όπως συνήθως, για να του υποβάλει την άναφορά του επί των γεγονότων της προηγουμένης.

— Μεγαλειότατε, δύο άνθρωποι κτυπήθηκαν χθές την νύχτα σε μονομαχία σ' ένα άποκεντρο δρόμο της Σεβίλλης. Ο ένας από τους άντιπάλους έλληγγώθη έπιζυδώνως και πνέει τ'άλοιθια.

— Αιτηρόν, είπε ο βασιλεύς. Και γνωρίζετε τον ένοχο ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Μιά γορά περνούσε τυχαίως κείνη την ώρα και τον άνεγνώσισε. Αυσταγός είνε ένα από τ'άλλοι σημαίνοντα πρόσωπα του βασιλείου.

Τά λόγια αυτά και ο τόνος που είχαν λεχθή δέν άφησαν την παραιτική άμφιβολία, ότι ο διευθυντής της άστυνομίας ήξερε άσφαλώς, ότι ο βασιλεύς είχε μονομαχήσει την περασμένη νύχτα.

Κατά τούς ισχυόντας τότε νόμους κάθε μονομαχός έδοφεριτο ως άνίερος έφορμάχος της θρησκείας, άπεκεφαλιζέτο και τ'ό κεφάλι του έξετίθετο εις κοινήν θέαν στο μέρος τ'ό ίδιο, που γινόταν ή μονομαχία.

Η άμχανία του διευθυντού της άστυνομίας ήταν τόσο φανερή που ο βασιλεύς τ'όρισκε μεγάλη διασκέδαση να την αύξάνη περισσότερο.

— Άφοϋ γνωρίζετε τον ένοχο, δέ σ'ας μένει παρά να έφαρισέτε τον Νόμο.

— Θά γίνη κατά τ'άς διαταγάς σας, Μεγαλειότατε !

Σέ λίγες ώρες ο διευθυντής της άστυνομίας έγύρισε στο παλάτι.

— Μεγαλειότατε, έγινε. Ο ένοχος ύλέστη την τιμωρία του.

— Δέν τ'ό πολυπιστεύω, λέει σασιμένος στα γέλια ο βασιλεύς.

Και έγω λόγους άρετά σοβαρούς να υήν τ'ό πιστεύω.

— Έν τούτοις είνε αληθέστατο, Μεγαλειότατε. Από μιά ώρα τώρα τ'ό κεφάλι της Μεγαλειότητός σας, είνε έκτεθειμένο εις κοινήν θέαν στην όδον Σεβίλλης, όπου έγινε χθές βράδυ ή μονομαχία !... Όταν λέγω όμως τ'ό κεφάλι της Μεγαλειότητός σας, έννοώ τ'ό κεφάλι μιας πρότομης της Μεγαλειότητός σας που έκοψα, άφοϋ δέν μπορούσα να κόψω τ'ό δικό σας. Έτσι σύμφωνα με τ'άς διαταγάς σας έτιμωρήθη ο ένοχος !

Τ'ό εύφρεστάτο αυτό τέχνασμα του διευθυντού της Άστυνομίας έγινε άφορητή και κερδίση όχι μόνο την άγάπη του βασιλέως που τ'όν ειχε από κείνη την ήμερα άχώριστο σύντροφο, αλλά και μεγάλη δημοτικότητα σε όλη τη Σεβίλλη.

***

Ένας εοκίσθητος μουσικός

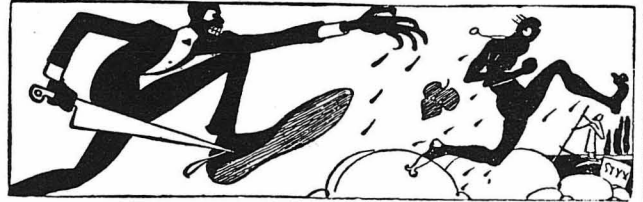
Ο Βίκτωρ Μασέ, ο γνωστός συνθέτης της «Γαλατίας» και των «Γάμων της Ζενέτ» ήταν ο πιο πονετικός άνθρωπος τ'ό κόσμου. Για όλα άνεξαιρέτως τ'ά τ'α, και τ'ά πιο συχαμερά άκόμη, έννοιαν μια άπεράντη συμπάθεια, προτιμούσε δέ να τυραννιέται από τις μνίγες, τούς κοροήους, τούς ψύλλους κι' όλα τ'ά άλλο ένοχλητικώτατα ζωήματα, παρά να λάβη τ'ά συνήθη μέτρα έναντίον των και τ'ά σκοτώση όπως κάνει όλος ο κόσμος.

— Πλάσματα του Θεού είνε κι' αυτά, έλεγε. Τί φταιν αυτά άν μας ένοχλούν. Μήπως έχουν λογική, τ'ά καιμένα ; Γιατί να τ'ά σκοτώνουμε ;

Έν τούτοις κάποτε, άφοϋ τ'ά ποινίγια του είχαι καταστρέψει τ'ά πάντα στο σπίτι του, άφοϋ τ'ό κ'ατέφαγαν τ'ά ρούχα του, τ'ά βιβλία του, τ'ά χειρόγραφα του, άπεφάσισε με πόνο ψυχής να βάλη δύο ποινιολαγίδες.

Μιά χειμωνιάτικη μέρα τ'όν έπεσκέφθη ο φίλος του Φίλιππος Ζιλ και τ'όν βρήκε να κ'ατάζει περίλυπος τις φάκες. Δύο πελώρια ποινίγια είχαν πιαστή.

— Και τώρα ; τί θά τ'ά κάνης τ'όν ρώτησε ο Ζιλ, που ήξερε την

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΘΘΝΗΣ

Ο ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΤΟΥ

Τί λένε για τ'ό Σαρλώ οι Γάλλοι συγγραφείς Άντρέ Σουαρές, Ρολάν Ντορζελές, Φρανσίς Καρκό, Πιέρ Μάκ Όρλαν, Μπενουά και Μπαρμπύς. — Βρισίεις και έβαινοι.

Όσο ή τέχνη του Σαρλώ άρχίζει να γίνεται και πιο έπιβλητική, όσο και κείνοι άκόμη που δέ συμπαιθούσαν πρώτα τ'όν άμίμητο κομικό άρχίζουν τώρα να τ'όν βρίζουν πράγματι μεγάλο, τόσο ή κριτική φαίνεται πιο άυστηρή για τ'όν πρωταγωνιστή του «Χρισοθήρα» Μά τις δομηύτερες κατακόσεις, τις άκουσε ως τώρα ο Σαρλώ από Γάλλους. Πρώτος ο μεγάλος Γάλλος αισθητικός Άντρέ Σουαρές, είπε : «Ο Σαρλώ μου είνε άντιπαθητικός !... Είνε, πραγματικά, ο άντιπροσωπευτικός τύπος της άποχρυστικής Άμερικανής... Πόσο θά ήθελα να τσακίσω σαν κοινό τ'όν ταπεινή αυτή καρδιά του Σαρλώ !...» Στ'όν κατήφορο αυτόν, ο Σουαρές βρήκε μαθητάς πολλούς έξχοντας γάλλους συγγραφείς : τ'όν Καρκό, — τ'όν άμίμητο ποιητή των άπ'αχθών — τ'όν Ρολάν Ντορζελές, τ'όν Πιέρ Μάκ Όρλαν, τ'όν γνωστό μας Πιέρ Μπενουά. Όλοι υπερθεματίζον σε άυστηρές κρίσεις. Ο Καρκό, λόγω χάριν, μεταξύ πολλών άλλων και διαφόρων, λέει και τ'ά έξης : «Ο Σαρλώ είνε μονάχα έρραφ, γομιάτσα, καραγκιοζ'λήχι, κι' ότι άλλο άπαιτούν τ'ά χυδαία γούστα του κοινού, ψεύτικα τέχνη, ψεύτικα συγγίνηση...» κλπ.

Οι Γάλλοι συγγραφείς φαίνεται πως άντιπαθούν τ'όν Σαρλώ γιατί ο ήθοποιός αυτός άνήκει στην Άμερική, στή χώρα δηλαδή που έχει σήμερα σχεδόν ύποδοιλωσίσει οικονομικώς τ'ή Γαλλία...

***

Μά βρήκε και υπερασπιστές στή Γαλλία ο Σαρλώ. Ένας απ' αυτούς είνε και ο άξιόλογος νέος λογοτέχνης Άνθ' Πουλάιγ, που είχε την εύτυχη έμπνευση να μαζέψει και να εκδώσει σ' ένα τομίδιο τις γνώμες όλων των μεγαλυτέρων φιλολογικών, καλλιτεχνικών, έπιστημονικών και πολιτικών άκόμη προσωπικότητων της έποχής μας διά τ'ό μεγάλο άμερικανό κομικό. Και τ'ό περίεργο είνε πως όλοι συμφωνούν, σ' ένα σημείο, στο έξης : «Ο Σαρλώ δέν είνε κομικός. Είνε τραγικός. Και, μάλιστα, ποιητής τραγικός, που βρήνε τ'ό γέλιο για να έκφραση καλύτερα τ'ό κλίμα του...»

Ο έπαναστάτης συγγραφέας Άνθ' Μπαρμπύς, εξετάζοντας τ'ό Σαρλώ ως «κοινωνικό φαινόμενο όλοκληρου της εποχής μας», λέει τ'ά παρακάτω συγχρόνως τ'όν Τσάρλι Τσάπλιν μ' ένα άλλο Άμερικανό ήθοποιό, τ'όν Ντούγγλας Φάιρμπανς :

«Ντούγγλας Φάιρμπανς : άπόλυτος αισιοδοξία. Τσάρλι Τσάπλιν : άπόλυτος πεισιμασμός.

«Ο Σαρλώ κάνει τούς άλλους να γελάνε, χωρίς να γελάη ποτέ ο ίδιος. Ο Ντούγγλας γελάει άπ' τ'ήν καρδιά του και, θέλοντας να μεταδώσει στ'όν κόσμο κ'ατι άπ' τ'ή χαρά που πλημμυρίζει τ'ά στήθη του, τ'όν κάνει να γελάη.

«Ο Σαρλώ είνε τ'ό Περωμένο. Καρδιά ευγενικά, μεγάλη. Καταλαβαίνει τ'ήν κοινωνική άδινία που βασιλεύει στο ύπαρξον άστικό καθεστώς, μ'ά δέν σκεπτεται ν'άντιδράση κατά τ'ές δυστυχίας. Πάντα πλέκει όνειρα, πάντα άυταπατάται, πάντα βασίζεται στην τυφή τύχη. Ένώ ο Ντούγγλας είνε ή χρησιμοποίησι της θέλησως. Έχει δύναμη τ'ήν όποία ξεδείνει πάντα για τ'ή δικαιοσύνη. Έπανορθώνει τ'ό κακό που προξενεί ένας άνθρωπος, ή ή όλότης της κοινωνίας, ένώ ο Σαρλώ υπεμένει καρτερικά... Έπαναστατεί άγωνίζεται μονάχα όταν έξερει θετικά πως πρόκειται να τ'όν καταλάβη μ'ά γυναίκα. Δέν αγωνίζεται να κ'α τ'ά φ έ ρ ή μ'ά γυναίκα να τ'όν αγαπήση. Άπεχθάνεται τ'ή δράση. Είνε δειλός.

Ο Σαρλώ είνε ένας έπαναστατημένος, άνίκανος όμως να δείξη την όρημ τ'ού θυμού του. Αισθάνεται άπειρη ήδονή στο σιωπηλό πόνο.

Ο Σαρλώ μας τσακίζει τ'ή θέληση με τ'ό λεπτό και παθητικό παίξιμό του. Ο Ντούγγλας μας δίνει κουράγιο, όσο τ'όν βλέπουμε ν'αγωνίζεται άκούρατος, θαρραλέος, με τ'ό γέλιο στο στόμα !...»

~~~~~
 άδυναμία του.

— Θά τ'ά βγάλω έξω από τ'ό σπίτι...

Και πήγε ν' άνοιξη τ'ήν πόρτα του δρόμου. Άλλά ξαναγύρισε σχεδόν άμέσως.

— Δοιπόν τάβγαλες έξω ;

— Όχι, τ'ά ξανάφερα, τ'ά κακόμοιρα. Κάνει πάρα πολύ κρύο έξω σήμερα !

Και άρχισε πάλι να τ'α κ'ατάζει με άμχανία.

— Άλλά ως που να κ'αλοσυνέψη ο καιρός, φώναξε σε λίγο, είνε άπάνθρωπο να τ'α κρατάω κλεισμένα εδώ μέσα. Κι' άνοιξε τις φάκες και τ' άμόλυσε πάλι μέσ' στο σπίτι του !